Sorin Cerin

ILUZIA VIEȚII

Editura PACO

SORIN CERIN

***

ILUZIA VIEȚII

POEZII DE MEDITAȚIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Iluzia vieții / Sorin Cerin. - Bucureşti : Paco, 2015
ISBN 978-606-665-100-4

821.135.1-1

Tehnoredactare computerizată: Alexandru Achim

Coperta şi tiparul: George Savu

Tiparul a fost executat la **PACO Editură şi Tipografie**
str. Cristofor Columb nr.7 sector 1, Bucureşti
email: editurapaco@gmail.com

☎ *021 211 40 74*
0723 624 421

SORIN CERIN

ILUZIA VIEȚII

POEZII DE MEDITAȚIE

Editură & Tipografie PACO S.R.L.

București, 2015

„Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci.”

Ana Blandiana

CUPRINS

1. Execuții

Limbile de foc ale ceasurilor ard Timpul.

Luceferi demenți ne aduc lumina spiritelor,
înjosind-o cu fățărnicia Iluziei Vieții.

Săbii de vise decapitează realitatea,
aruncând-o la coşul de gunoi al istoriei,
ce pare că a pornit,
din pălmile bătătorite de muncile Clipelor,
dintre ochii tăi şi inima mea.

Topoare ruginite de întrebări fără răspuns,
se ascut mereu,
deasupra capetelor ghilotinate ale Anilor,
ce vor fi aruncate drept hrană,
Viitorului.

Execuții sumare şi fără noimă de idei,
potolesc foamea mormintelor de patimi.

2. Rezonanțe mistice

Reptile reci de cremene născute din nori,
vor să ne aprindă focul Existenței,
cu scânteia sacră a Predestinării,
mormintelor de Iluzii ale Vieții,
ce vor umple cimitirele decepțiilor.

Vorbe vagaboande,
aruncate în vântul coliviilor de ceară,
vor topi violent realitatea,
transformând-o în drogul binefecător,
al Morții din noi.

Rezonanțe mistice vor umple ulcioarele Tăcerii,
cu smirna şi tămâia religiilor de mâna a doua,
devenite mai ieftine decât aerul respirabil al
durerii.

3. Sclavi ai imaginației

Patimi de rouă înverzesc căile Trecutului.

Mistere nedescifrate încătuşează slova țărânii din noi,
devenită peste noaptea societății,
noroiul binefecător al nenăscutelor vieți,
de peste secole.

Crucile de piatră ale inimilor au făcut muşchi,
de atâtea munci la fundația unei lumi,
care le va răsplăti din belşug,
în cele din urmă,
cu Moarte.

Coloane de sclavi ai imaginației,
rup coloanele Adevărului,
evadând în absurdul societăților de consum,
care-i va consuma ca desert,
pe farfuria roasă şi nespălată a Deşertăciunilor.

4. CLOPOTE PUSTIITE

Parastasul însingurat al Cuvântului Creației,
vrea să rupă Tăcerea zăvorâtă de Iluzia Vieții,
şi să o trimită la şcoala Libertății,
în clasele cu predare în limba de lemn a Realității,
angajată cu normă întreagă la Adevărul Absolut,
anchetat deseori că ar fi piromanul religiilor.

Clopotele pustiite de dangătele amintirilor,
rup ritmurile tăcerilor sufleteşti,
cu răceala de metal ruginit a uitării,
ce pare a rezona cu Moartea.

Doar funiile pline de noduri a cumpenelor din noi,
au mai rămas din ele,
pentru a ne spânzura de Clipele rătăcitoare,
ale Destinului.

5. MUCEGAIUL PATIMILOR

Ferestrele gândurilor stau oblonite de gerul năprasnic al Realității.

Trunchiuri de Cuvinte,
putrezesc în văile întunecate ale Existenței,
devenite Mistere,
după ce au fost smulse de furtuna Adevărului Absolut,
din rădăcinile Iluziei Vieții.

Mucegaiul patimilor cuprinde încet dar sigur,
scoarța şoaptelor înnegrite de singurătate,
ce vor să înmugurească iarăşi,
din resturile a ceea ce a fost odată,
arborele falnic al Lumii.

Cerbii încornorați ai Speranțelor,
sunt unicii care mai amuşinează resturile,
încercând să-şi lustruiască podoabele capilare,
de aşchiile albe şi reci ale Zilelor,
ce au mai rămas din noi.

6. Clopote de Lumină

Toți norii din Dinastia Cunoaşterii,
se vor abate asupra Necunoscutului,
ce a murit Moartea din noi,
care se abține,
să mai devină,
Clopot de Lumină,
a dorului de Viață Veşnică,
din stâncile putrezite ale Destinului,
din calea iernilor eterne,
care ne-au înghețat inimile,
paşilor disperați din noi.

Valuri de lacrimi,
ne dărâmă monumentul Amintirii,
la debarcaderul pripăşit al unui țărm de sânge,
ce nu mai are demult,
vapoare de Speranțe,
în propriul său colesterol de voințe,
prin care am devenit sentimente.

7. Foame

Am muşcat din caldarâmul Vieții,
fructul oprit de Dumnezeul din mine,
la aprozarul viselor,
de a fi leguma unor politici a omenirii,
care nu şi-a recunoscut niciodată,
catranul de a turna autostrada Fericirii,
din sângele Luminii Divine,
ce ne-a inundat Facerea Lumii.

Şi-am pornit muribund de patimi,
înşelându-mi visele Luminii Divine,
în care mi-am înecat paşii inimii,
de mine însămi în Catedrala Patimilor,
ceasurilor sparte cu limbi de foc,
ale sufletului tău,
înfometat de mine.

8. La preț de speculă

Dacă ar fi stelele din pâine,
ne-am sătura doar cu o felie din strălucirea lor?

Poate că le-am scumpi lumina într-atât de mult,
încât ar prefera să stea stinse,
decât să cheltuiască întreaga agoniseală a Universului,
pe lăcomia unor profitori de absurd,
ai apocalipsei gândurilor unor vorbe goale,
date şi ele la preț de speculă,
pentru a înbrobodi Condiția Umană,
cu noi realizări remarcabile ale Energiei,
de a fi vânzători de Neant.

Oare ne-am astâmpăra foamea de noi înşine?

Am reuşi să cumpărăm Zile fără banii sacrificiului,
de a ne reinventa mereu truda?

9. Taxe

Am devenit orizont fără cer,
pe oceanul uscat al lacrimilor de momente,
pline de epavele viselor scufundate,
adânc,
în verigheta ce încă mai crede în Dumnezeul,
care n-are nevoie de Mântuiri şi Păcate Originare,
pentru a-şi desăvârşi,
Creația.

Catedrale de patimi,
stau aprinse pe rugul înțelepciunilor incendiate,
din fumul cărora se clădeşte arena Deşertăciunii.

Suflete de staniol,
oricând gata să împacheteze cu grijă Destinul,
pentru a fi livrat istoriei la suprapreț,
cu toate taxele suferințelor adăugate,
se rup în tăcere de oglinda spartă în cioburile anilor,
prin care-şi privesc menirea,
devenind simple spectatoare la propria Viață.

10. Lopeţi grele

Toată viaţa încercăm să scriem ceva pe adresa fără nume a Soartei.

Oricâte persoane de Iluzii ale Vieţii ne-ar înconjura,
doar steaua singurătăţii ne luminează calea către Moarte.

Macii roşii de apus cad roşi de vântul tremurător al Libertăţii ce aduce gerul nonsensului.

Lopeţile grele ale întrebărilor ridică jarul Cuvintelor ce ard muncile Speranţelor.

Şantierele din suflete clădesc necontenit Palatul Absurdului din Cornul Abundenţei de prea mult narcisism.

În rest aceleaşi zoaie de legi ne otrăvesc existenţele cu morala fără dinţi a potentaţilor.

11. Definiții

Spațiul şi Timpul,
o reflectare a unei oglinzi a Universului din mintea noastră.

Iluzia şi Realitatea,
doar cioburi sparte din Energia Primordială pe care n-am conştientiza-o altfel.

Durerea şi Fericirea,
stâlpii evoluției spirituale.

Lumea,
o descărcare de promisiuni deşarte.

Viața,
o lacrimă a simțirii.

Cunoaşterea,
cârpa de şers praful uitării de pe obrazul subțire al Absurdului.

Legitatea,
drumul fără de întoarcere al Morții.

Destinul,
o inimă fără trup şi suflet ce-şi bate neputința pentru a se împlini.

12. Armura Amintirii

Tălpile roase ale gândurilor,
vor să se debaraseze,
de armura grea a Amintirii,
să–i îndepărteze rugina generațiilor trecute,
ce se ascund în genele Viitorului,
ca mai apoi,
să lustruiască fiecare formă de întrebare,
folosind cârpa îndoielii,
până când va străluci,
la fel ca Soarele cu dinți,
a ideilor cu trupurile sfârtecate de dorințe.

Macarale triste de patimi,
stau cu cârligele împlinirilor goale,
în aşteptarea noilor Clipe,
ce vor construi palatele Istoriei.

13. Gheare şi Colți

Lespezi din granitul legilor,
 reci şi grele,
acoperă mormântul Moralei.

Urme adânci de gheare îşi ascund colții,
în maternitățile Clipelor,
unde se naşte Timpul.

Ninsori de deznădejdi,
 acoperă zăpada înghețată,
 a sângelui fără de inimă.

Felinare roşii de sentimente,
 prevestesc bordeluri de dorințe,
 pe cerul de furtună,
 al apusului unei lumi a nimănui.

14. Indicatoare de viteză

Roți de Timp fără urme,
brăzdează calmul Libertății de A Fi,
la porțile mereu deschise ale Morții.

Albinele cu acele pierdute de soartă,
se îmbulzesc să-şi depună mierea viselor,
în fagurele încremenit de gheața nimănui,
comandat de Societatea de Consum,
spre a fi consumați după bunul plac,
al Apocalipsei.

Indicatoarele de viteză ale Fericirii,
ne arată căile spre nicăieri ale opțiunilor.

Gazete cu nume de Patimi,
cu paginile promisiunilor lipsă,
împânzesc arterele inimilor,
crezând că vor învinge concurența,
care se cheamă: Singurătate.

15. Corespondența Nimănui

Stropi de sfaturi,
cad în neantul binefăcător al Sorții.

Poştaşi de pasiuni,
fără scrisoriile Existenței,
se reped haotic să ducă corespondența Nimănui.

Doar aripi de Uitare,
mai brăzdează cerul Cuvintelor,
prăbuşindu-se mai apoi,
în propriul lor sine.

Clopotele care şi-au pierdut sunetele,
privesc nedumerite,
la mulțimile de Zile care se adună,
fără a fi chemate,
de turelele bisericilor Împlinirii,
la porțile Morții.

16. Lupii Aşteptărilor

Carnea sfâşiată a orelor,
este tranşată în depozitul Speranței,
pentru a hrăni Teama de Păcatul Originar,
ce devine din ce în ce mai neliniştită.

Lupii flămânzi ai Aşteptărilor,
roiesc în haite de Clipe,
peste întinsurile pustiite ale Fericirii,
semănând panică şi groază Iluziei Vieții.

Armăsari de vorbe-n vânt,
aleargă veştejiți haotic,
căutând Libertatea,
în deşertul fără de margini al Vieții,
luată în sclavie de Moarte,
încă de la începuturile Vremurilor.

17. Câte

Câtă pace din făina albă a purității,
 să fi măcinat lupta dintre Bine şi Rău,
la picioarele încă nesfințite,
ale Dumnezeului Fericirii,
încât am ajuns să mâncăm pâinea neagră a Morții?

Câte scântei ale Eternității,
să fi aprins Focul Sacru al Facerii,
dacă aripile de cremene ale Iluziei Vieții,
se sfărâmau necontenit,
 la fiecare bătaie de inimă,
a Marelui Creator?

18. A desluşi Sensul

Niciodată nu vei zări Adevărul Absolut cu ochii deschişi,
fiindcă El este Lumina Divină,
ce ne-a dat suflarea Cunoaşterii lăuntrice,
a Destinului.

Toate veştile şi căile acestei Lumi sunt răstiginite de Moarte în cele din urmă.

Mântuirea este lăcaşul Veşniciei făurit magistral de Instinct.

Acoperă-mi nefiinţa fiinţei cu Conştientizare spre a desluşi Sensul.

19. Creația Întîmplării Neîntâmpătoare

Energia Primordială a Luminii Divine,
a aprins Focul Sacru al Ființei,
personalizându-i simțirile,
cu cămaşa albă de mire,
ce îmbrăca grandios Adevărul Absolut,
pentru a Exista Dumnezeu,
ca Unic Întâmplător al Şansei de A Fi,
propria Sa oglindă în care să se admire,
dar fiind prea Singur,
a spart-o de stâncile Cunoaşterii şi ale Conştientizării,
iar din cioburile ei s-a desăvârşit Creația,
lăsându-ne nouă pentru totdeauna,
Singurătatea LUI,
pentru a ne întreba mereu,
de ce nu poate exista Adevăr,
fără Cunoaşetre sau Conştientizare,
în Iluzia Vieții care ne înveşmântă,
pentru a nu mai fi o Întâmplare Neîntâmplătoare?

20. Cădere de plumb

Coase de plumb smulg fânul întrebărilor,
aşezate în căpițele sentimentelor,
cu miros proaspăt de Libertate.

Clopote surde cad în misterele Focului Sacru al Facerii, topindu-se cu toate sunetele sacre ale Nemuririi,
în creuzetul de Sisif al căilor fără întoarcere,
purtate de caii Păcatelor Originare,
fără potcoave de Noroc.

Rădăcinile amare ale Viitorului,
cad adânc în țărâna unui Trecut al Nimănui.

Doar ploaia spălării de sine mai unelteşte haotic,
împotriva cheilor de zâmbete amare,
ce vor să ne deschidă Destinul.

21. Fabrici de Vise

Trestie smulsă din gheața Voinței,
al cărei Foc Sacru ne-a incendiat menirea,
de a mai sta drepți în vântul fără seamăn al Conştiinței.

Tăceri de clopote ruginite,
ne bântuie urmele Soartei,
ce merg spre topitoriile Destinului,
din care se vor face tunuri financiare,
ce vor trage în Morala unei religii,
care va crede în Mântuire,
chiar şi răstignită pe crucea unui obuz,
al Inconştienței.

Fabrici de vise,
angajează doar psihopați ai Clipelor Întunericului,
cu certificate de nori ai zâmbetelor,
închişi în cămăşile de forță ale Soartei,
pentru a fi specializați clandestin,
în evoluția Delirului unei Lumi a Deşertăciunii,
unde se scriu doar Biblii de nefericire,
pe genunchii roşi de atâtea mătănii,
ale unui Dumnezeu,
al Nimănui.

22. Cerurile Facerilor Ruginite

Zori irosiți de Patimi,
stau la vânzare pe strada amară şi săracă a
Înțelepciunii.

Potcoave fără noroc,
ne mistuie Cerurile Facerilor Ruginite,
în materintățile fără de Voință ale Viitorului.

Doar Moartea izbăvitoare a Împlinirii,
ne mai ajută să fim noi înşine.

Spătare fără scaune la cap,
ne sunt servite drept legi,
de busolele care şi-au pierdut,
punctele cardinale ale firii.

Deşerturi pline de sângele Uitării,
se deschid în venele pline de infarct ale Fericirii.

23. Anticoncepționale

Lăcomie înghețată-n patimile Mântuitorului.

Jertfă adusă în coşul cu spini,
a regăsirii vremurilor ruginite,
de valurile din zorii remuşcărilor.

Clopotele de lut ale Mântuirii,
au devenit noroiul gândurilor,
spre a fi frământate în cărămizi,
folosite la temeliile templelor,
Înstrăinării din Noi,
ce vor deveni,
Viitorul fără de noroc,
pierdut deja la ruleta măsluită a Religiei.

Cruci de lemn,
putrezesc în aşteptarea sfinților,
ce par a nu mai fi şi părinți,
de când cu moda anticoncepționalelor
sentimentale,
din Societatea de Consum a Deşertăciunii.

24. Iluzia Vieții

Trenurile Fericirii,
descărnate de vagoanele dreptății,
merg spre nicăieri,
de când şi-au pierdut Gările regăsirii de sine,
la loteria politicii impotenței.

Acarii de vise,
au rămas fără căile ferate ale reuşitei,
ruginite mai demult decât Vremea tuturor vremurilor,
în ochiul de cer plumbuit al Soartei,
mai greu decât Cuvântul tuturor cuvintelor,
ce ne-ar fi creat Iluzia Vieții.

25. Vrăjmaş

Jertfe de cristale,
sparte la jocurile Inocenței Infernului,
pentru a clădi măsura Moralei,
celui Vrăjmaş în toate câte sunt,
din sângele nostru,
care încă mai clocoteşte,
a Paradis pierdut,
dat în patimile Fericirii.

Religii osândite la nedreptate,
respiră în cugetele sleite de atâtea mântuiri forțate,
violuri orchestrate cu evlavie de Marele Maestru,
cocoțat pe cruce la gâturile noastre,
de către interesele meschine,
ale istoriilor de Patimi,
Remuşcări, Angoase, Certuri, Lăcomii, Crime, Torturi,
moguli ce încă trăiesc regeşte,
în Cuvântul cu nume de Religie.

26. Previziune din Trecut

Poduri de cer ale Speranței,
aşteaptă paşii Zorilor Fericirii,
în fiecare Noapte,
care nu uită niciodată să frământe,
aluatul Viselor,
din care va dospi pâinea Realității,
atât de amară şi indiferentă,
la Dreptatea înfometată,
de atâta trudă zadarnică,
pe meterezele cotidiene ale Banilor.

Melci de Adevăr ce par destoinici,
sunt puşi să alerge înaintea Armăsarilor Minciunii,
din Genele noastre,
istovite de atâta Trecut Nedrept,
handicapat,
pe care-l cară în spate,
de dinainte de Facerea Lumii,
pe când atomii lor erau în trupul altor stele,
ale Previziunii.

27. PRIORITATE

Treptele reci de piatră ale Destinului,
străbat buzele fierbinți de angoasă,
spre a urca spre un Dumnezeu al Norocului,
din care să se încarneze Împlinirea.

Nori de vorbe-n vânt,
bat truda paşilor Voinței,
încercând să-L ascundă pe Cel de Negăsit,
într-o horă a Absurdului.

Torente de remuşcări şi averse de încercări zadarnice,
vor să spele fața tumefiată a Iluziei Vieții,
care s-a accidentat cu Promisiuni,
nedând prioritate Adevărului.

28. Consumerism

Spasme fierbinți se arcuiesc,
în insomniile podurilor de nelinişti,
care ne unesc aspirațiile,
într-o societate satirică şi sarcastică,
a preasfântului Ban.

Casele de schimb suferință şi trudă,
s-au înmulțit ca Ciupercile Jecmănelii,
pe ploile proştilor,
ale căror pălării,
bordate cu bulinele roşii
ale otravei desfrâului economic,
gata oricând să se surpe la un cutremur,
cu magnitudinea mai mare decât Minciuna,
sunt prea grele pentru a fi depozitate,
în băncile rechinilor de vieți,
dacă nu sunt digerate de Morală şi Consumerism.

29. Sensul Dat

Luceferi înghețați,
veghează sărutul Eternității,
din verigheta de amintiri a Clipei,
rămasă tot fată mare,
de la nunta cu Timpul impotent,
în a dărui omenirii Fericirea.

Ploi Divine hrănesc Iluziile Vieții,
cu noi vise,
spălând ochelarii de cai ai Împlinirilor,
ce par fără hamuri,
dar ținuți legați cât mai strâns,
de politica isterică a Sacrificiului Uman,
mereu cu frânele trase,
la căruțele Adevărului,
ce pare că ar căuta Libertatea,
imposibil de găsit,
fiind ucisă de dinainte de A FI Lumea,
de către Voința, Interesul şi Sensul Dat,
de Dumnezeu.

30. Sinceritate

Altare de buze,
fără palmele bătătorite ale Cuvintelor,
învață arta războiului,
de a mânui tronurile rămase pustii,
după ce au fugit regii sfaturilor,
date de politicienii veroşi ai Veştilor,
care slăvesc Nonsensul Viitorului,
devenit parlamentar în palatul Absurdului,
unei Lumi care şi azi se întreabă,
de unde vine şi unde va ajunge.

Cărări bătătorite de istorii,
încă mai aşteaptă însingurate,
paşii Mântuirii de noi înşine,
cei înveşmântați cu indiferența Iluziei Vieții,
de a ne deveni sinceritate.

31. Zile lapidate

Zâmbete de cremene,
 sparg ferestrele îndoielii.

Tălpi de ochi nenăscuți,
calcă în picioare insurecția remuşcărilor,
lăsând urme adânci,
 pe bisturiul avortului de sfârşit de lume,
dintre Iluzia Vieții şi Adevărul Absolut,
care se scurg,
 prin sângele Zilelor noastre lapidate,
pe maidanul unor legi,
ale apusurilor din cimitirele de idei,
 făcute pentru a sluji,
furtul de sine al Condiției Umane,
cea mai de jos speță a regnului animal,
plină de trufie, minciună, înşelătorie,
scamatorie odioasă,
 ce a născut oroarea cu numele de Societate.

32. Trenurile Omeniei

Cele mai multe închisori de Împliniri,
s-au construit în numele Libertății,
unde iobagii de vise,
au dorit să-şi omoare,
moartea cotidiană a Deşertăciunii,
care se dorea regina Moralei,
din palatul fără ferestrele înțelegerii şi ajutorării,
sau uşile dărniciei şi bunăvoinței,
devenit Turn de Fildeş al Prezentului,
fără de Trecut sau Viitor,
fără de Sens,
am devenit noi oamenii,
pierduți în gara Iluziei Vieții,
unde nu mai trage nici un tren al Omeniei,
de atât de multă vreme şi vremuri.

33. Spectrul Luminii din Noi

Ulcioarele paşilor pierduți,
stau goale de urmele sufletelor,
în cimitirele pline cu slove de învieri,
ce par că se vând la kilogram,
atât de banale au devenit,
în ochii adevăratelor Ceasuri,
care nu mai vor să bată demult ora exactă,
pentru Nimeni,
ştiind cât de fals ar suna la urechile Absurdului
acestei Vieți.

Şi totuşi,
nicio scenă a Destinului nu seamănă la indigo cu
cealaltă,
în tot spectrul de roşu – poveste renăscută-n
armonia Universului drept o nouă stea a iubirii,
oranj - căldură a şoaptelor ninse de dor,
galben - simțire a divinului din noi oricât neant l-
ar fi înconjurat,
verde - atunci când speranțele înmuguresc în
primăverile ochilor de lumină ale sufletelor,

albastru - ocean de vise pe care naufragiem uneori având mereu un reper în Trecutul care are doar o singură cale, ceea ce a fost şi atât, fără alte opțiuni.
violet – misterul ancestral rupt din trupul Conştiinței Universale şi dat nouă spre Mântuire pentru A Fi parte din trupul Lui Dumnezeu.

Este că nu mai suntem singuri niciodată?

34. PRIN VENELE ORAŞULUI

Sângele inerției curge prin venele oraşului,
ce pare că pluteşte pe oceanul dezolant al
Deşertăciunii.

Câinii vagabonzi ai orelor,
aleargă pe străzile Nimănui,
ce n-au purtat vreodată un nume,
al propriilor naşteri din cenuşa Păcatului
Originar.

Pensionari ai cimitirelor de Cuvinte,
îşi aşteaptă tăcuți renaşterea,
din moartea prin care au venit,
pe Lumea de Apoi a Iluziei Vieții.

Tineri însemnați cu stelele căzătoare ale
Absurdului,
pe frunțile învolburate de noroiul Existenței,
mai cred că pot face curățenie,
în piețele unde se negociază Vieți la kilogram,
mai tinere sau mai bătrâne,
depinde de prețul Destinului,
ce stă cu picioarele Moralei în mocirlă,
până dincolo de gleznele Accidentului de A FI.

35. Ratarea Supremă a Lui Dumnezeu

Zodiile care au pierdut totul la ruleta Existenței,
vor să se sinucidă,
neştiind că astfel îşi vor ucide propria Moarte,
pe care o doresc dincolo de condiția umană,
fără umanismul creat pentru a fi,
moneda devalorizată de schimb,
a Jertfei unui Eveniment Primordial,
care ne-a Contemplat,
pentru a fi şi altcineva înfrânt,
în afară de Dumnezeu,
care era până atunci Ratarea Supremă,
a însingurării şi frustrării,
pe care le-am luat asupra noastră,
prin Păcatul Originar.

Şi astfel,
Florile de câmp ale bătăliilor din noi înşine,
au devenit preferatele religiilor.

36. Desfrâu lumesc

Scoarța groasă de pe obrazul copacului Omeniri,
a început să putrezească de când ne-am luat asupra noastră,
Vina de a exista.

Truda sufletelor de vise,
a ajuns să fie închinată unei sfințenii a Nimănui,
care nu şi-a plătit niciodată taxele Vieții,
celor care au poleit-o cu aurul divinității perfecțiunii,
după ce i-au şters picioarele,
pline de murdăria intestină a luptelor pentru putere.

Icoane de patimi,
care plâng sau îşi varsă plămânii,
lipsiți de aerul Libertății,
ne privesc triste,
din spatele sticlei murdare şi sparte,
a dorințelor noastre,
devenite personaje mistice,
în paginile unei Biblii a Desfrâului lumesc.

37. Coşmarul Iluziei Vieţii

A conştientiza,
 înseamnă a clădi un Univers care-ţi aparţine,
a fi alături de un Dumnezeu,
 care este Străinul din Tine,
pe care n-ai să-L cunoşti cu adevărat niciodată.

Fără un alter ego al nostru,
nu am putea da valoare Existenţei,
Binele nu ar mai avea Răul său iar Răul,
Binele său.

Iar toate câte sunt au fost şi vor mai fi,
s-ar fi topit în ceaţa Morţii de Dincolo de Lume,
dacă n-am purta cu noi Neânţelesul Păcatului Originar,
necesar, inalienabil şi indivizibil cu vieţile noastre,
sortite Coşmarului Iluziei Vieţii.

38. La Masa Tăcerii

Care de foc ne duc Viețile aprinse,
de limbile încinse ale religiilor,
spre Paradisul Flăcărilor,
plin de remuşcări şi resentimente,
născute sau nenăscute,
dar toate contemplate o singură dată,
de Marele Creator şi Unic Întâmplător,
la Masa Tăcerii celui mai puternic Strigăt: Exist!

Ninsori reci de întrebări,
se aştern peste zăpezile murdare ale Istoriei,
aşteptând tăcute lamele de oțel ale Apocalipsei,
ce vor deszăpezi orizonturile sângerii,
din marile războaie ale firii,
de a avea propria natură umană,
a decăderii şi ascensiunii,
Morții din fiecare.

39. Fluviul Destinului

Piruete de cristal,
se sparg pe gheaţa simţămintelor,
trasând dârele şanţurilor,
prin care se va scurge în continuare,
Fluviul Destinului.

Balerine graţioase de Vorbe Goale,
ne arată frumuseţea nudă a corpului Condiţiei Umane,
cu rochia plăcerilor ridicată,
în văzul atâtor ochi ai Adevărurilor,
oripilate de prostul gust, impertinenţa, meschinăria şi obscenitatea lor.

Aplauzele puternice de foc ale Imposturii,
fardate cu mârlănie,
topesc frigul de pe buzele obraznice ale Minciunilor,
aducând ploaia binefăcătoare a Deşertăciunii,
care va spăla cu propria ei vanitate,
frumuseţea trecătoare a Iluziei Vieţii,
lăsând într-o zi,
scena pustie,
la porţile cimitirelor Uitării.

40. STRĂZILE PAŞILOR PUTREZI

Pieți dezgustătoare dar degustătoare,
 de armonii ale Vanității,
se înşiră lacome pe străzile Paşilor Putrezi,
ce merg convinşi că vor învinge Absurdul,
neştiind că din toate căile sperate,
nu există decât una singură,
lăsată de Dumnezeu Trecutului,
aceea care duce spre Viitorul Nimănui.

Porți de plăceri cu felinare roşii,
şi lacăte măsluite de Noroc,
 ce par a se deschide oriunde,
 în inima Mântuitorului de orgii,
 care este Banul,
 ne curg prin blestemele sângelui.
spre a fi plătite de Zilele haine,
 cu banii Clipelor drămuiți cu zgârcenie,
de propriile noastre Vieți,
ce se vor dovedi mai obscene,
decât Moartea.

41. Dumnezeu, Sens şi Mântuire

Corbii voinţei desfrâului,
se rotesc ameninţător,
peste Puritatea şi Înţelepciunea,
ce zace în mormântul eternităţii Clipei,
pentru care existăm ca fiinţă,
ce-şi calcă propria Moarte,
în picioarele Destinului.

Doar personalizarea gândului ce a clădit Lumea,
va putea să ne clădească Nemurirea,
pe aleile fără de sfârşit ale Vieţii de Apoi,
pietruite cu Păcatele Originare,
îngheţate, de fărădelegile Mântuirii,
al cărei Sens am devenit pentru Dumnezeu.

42. Nocturnă

Luceferi de miresme încolțesc în fânul pasiunilor.

Colții de cer sfâşie carnea orizonturilor de speranțe.

Copitele nepotcovite ale viselor,
nu mai pot pierde nimic,
nici măcar norocul chior,
al unor potcoave ruginite în praful Zilelor.

Zmeele de lumină ale Fericirii,
stau legate cu lanțurile urii,
de fântâna fără Apa Vieții,
ce-şi plânge cumpăna pierdută a remuşcărilor.

E atâta linşte,
în zbuciumul nopții sfârşitului de lume,
din inima cu sângele iubirii uscat,
pe gardul dintre mine şi ochii tăi.

43. Lespezi sparte

Plouă cu orizonturi de Lumină Divină,
peste bolta sufletului de început de lume a eternităţii Clipei.

Muguri de vise încolţesc străzile pustii de sentimente.

Paşii grei de plumb ai norilor lasă urme de de smoală pe porţile larg deschise ale cimitirelor de Speranţe.

Lespezi sparte în cioburi de Adevăr străjuiesc mormintele Iubirii, răsfirate printre coroanele de flori veştejite ale trecutului.

Care funerare de dor vin necontenit, aducând noi Patimi ce-au sfârşit la ruleta funebră a unui Noroc meschin.

44. Ora Exactă

Berze ce nu aduc copiii viselor,
îşi fac loc de veci în cuibul Nimănui.

Gheare de argumente smulg carnea lacurilor de sudoare ale Voinței.

Acoperişurile urii sparg cu tărie orizonturile Liniştii, acoperite cu pene pierdute,
din aripile ce n-au cunoscut niciodată zborul regăsirii.

Nostalgii reci îşi irosesc paşii prin cimitirele Amintirilor.

Regii Orologiilor ruginite şi stricate ale Adevărurilor,
vor să afle ora exactă a Viitorului,
fără a reuşi să urnească limbile de lemn ale Moralei,
ce au rămas înțepenite în dreptul Ceasului Morții.

45. Lenevie

Florile de gheață ale inimii se vând în buchete pe taraba Maternității de Aşteptări.

Viori de neîncrederi îşi caută arcuşurile pasiunilor pierdute,
pentru a cânta sonata Nostalgiei la concertul unei Întâlniri.

Iarba răsăritului plânge cu lacrimi de rouă la pieptul Zilei.

Insecte de vorbe grele se cațără încet dar sigur pe obrazul Argumentului.

Libelule de idei sprintene zboară în zig-zag
printre rădăcinile Liniştilor ce par a-şi uita
pământul natal.

Doar câinii Adevărurilor mai moțăiesc a lenevie de Întrebări.

46. VIITOR PIERDUT

Lebedele Veşniciei,
îşi arcuiesc,
însetate,
pe lacul Morții.
gâturile pasiunilor,
în care ar dori să abunde Apa Vieții.

Nici o rafală din Vântul Destinului,
nu se mai abate asupra Şansei.

Doar stelele căzătoare ale Speranței,
mai luminează cerul gândurilor de smoală încinsă,
pentru asfaltul rece şi negru al Adevărului.

Valuri de resentimente ce nu-şi vor afla niciodată
țărmurile regăsirii,
se sparg în vâltoarea unui Timp ce şi-a pierdut
mai demult decât Vremea, Viitorul.

47. Cearcăne

Câinii Realității păzesc cu străşnicie Durerea.

Oase albite de ură străjuiesc catedralele Ajutorului Divin.

Dinți căzuți de neputință pavează drumul Foamei de Adevăr.

Amarnice poduri de sentimente surpate vor să unească Destine înecate în vâltorile Apei Vieții.

Caleşti de cearcăne ce duc Speranțe apar la ochii aprinşi de dor ai Lunii.

În rest doar Iluzia Vieții se mai întreabă de ce existăm?

48. Sinuciderea Libertății

Libertatea vrea să-şi scrie motivele sinuciderii într-o epistolă de adio.

Mai întâi pătează hârtia Inocenței cu o lacrimă de Realitate,
în care-şi moaie stiloul Absurdului.

Priveşte la literele tremurâne ale Existenței cum se aştern gârbovite de Moarte, din ce în ce mai grele.

Caută un Sens şi întreabă Neantul dar acesta nu poate să-i răspundă.

Atunci ridică fruntea către Dumnezeul care-i spune să accepte Deşertăciunea Lumii.

Pe dată se răzgândeşte.
Nu mai avea rost să moară fiindcă realizase,
că nici măcar nu a existat vreodată.

49. Bordelul Politicilor

Verbe aruncate la gunoiul gândirii,
aprind remuşcările Istoriei,
într-o avalanşă de revoluţii ale Clipelor,
care-şi cer dreptul la Eternitate.

Lozinci demult apuse,
strălucesc în răsăritul messianic al Amintirii,
care-şi construieşte Casa Nemuririi,
peste drumul plin de oase existenţiale,
aruncate la întâmplare de potentaţii momentului,
unde se află Bordelul Politicilor Pacifiste sau
Războinice.

50. Boală Molipsitoare

Trupuri descompuse de Cuvinte,
zac inconştiente pe iarba necosită a Clipelor,
ucise de neastâmpărul Timpului Pierdut,
în propriul Trecut.

Voci neauzite de Nimeni,
stau spânzurate în Voința Lui Dumnezeu,
de a mântui Absurdul Lumii,
ce n-a fost niciodată dus la biserică.

Preoți ai Deşertăciunii se roagă Viitorului,
să mai dea o şansă Vieții,
răpusă de boala molipsitoare a Adevărului Absolut,
primită de la Moarte.

51. Penele Clipelor de Plumb

Pete de culoare sentimentală,
aripi albe de îngeri,
îşi spală penele Clipelor de Plumb,
pătate de compromisurile făcute cu Iluzia Vieții,
din inima norilor de vise ce par a Nimănui.

Țărmuri roase de invidiile valurilor de lăcomie,
corăbii epuizate se ivesc aievea,
pe oceanele Îndoielii,
secate de asprimea Realității,
cu Visele ce par mereu pretențioase,
ale Vieților.

52. Aplauzele Banilor

Pianul inimii pierdute pe fluviile sângelui unui apus din privirea Lui Dumnezeu,
pare că şi-a pierdut notele crezului pentru totdeauna,
şi cântă fals alături de vioara simțămintelor fără strunele Fericirii,
un concert al Condiției Umane,
unde Soarta stă în loja remuşcărilor iar Viața pe primele scaune ale Decepției.

Aplauzele Banilor zornăie în sala Creației,
iar primadona pe nume de Iluzia Vieții,
va recita o arie din țărâna trecătoare a corpului omenesc,
ce va produce cât mai mulți viermi de idei la hectar,
în mormintele tenebroase ale Societății de Consum.

53. BÂRFE

La întâlnirile onomastice ale Patimilor participă şi Deşertăciunea,
îmbrăcată în costumul de gală al Morții,
mare principesă peste tărâmurile fără de suflet ale Vieții.

Corbii negri ai Îndoielilor stau la pândă,
rotindu-se deasupra Fericirii ajunsă la ultimele puteri,
în lacrima ochilor cu ochelari de cal,
ce văd doar drumul fără de ocolişuri sau alte devieri,
al Trecutului,
ce nici măcar nu poate fi schimbat,
din costumul său ros de sudoarea frunților de dor ale Viselor,
trecute demult de prima tinerețe,
bârfite de unii că ar fi chiar Amintiri.

54. Trifoi fără Foi

Rădăcinile vulturilor Lăcomiei,
îşi ascut ghearele în țărâna plină de trupuri mutilate ale Vremelniciilor,
regăsite în cimitirele fără nume ale Pasiunilor.

Ogari hoinari ai certurilor,
aleargă spre nicăieri în cursele Promovărilor,
de a deveni conducători ai Deşertăciunilor.

Trifoiul fără foi dar înfoiat,
ales în campanile electorale ale Minciunii,
drept mare conducător,
al națiunii sale de pe toate pajiştile ipocriziei,
comandă o coasă îndeajuns de ascuțită,
pentru toți compatrioții săi,
condamnați de Toamnă la condiția de a deveni Fân,
sperând că va reuşi în cele din urmă,
să conducă vacile grase cu nume de Bănci,
în burțile cărora va sta întregul lui popor.

55. Politica şi Religia

Nota de plată a Vieții este Moartea,
în crâşma ordinară cu nume de Societate,
la mesele căreia beau fără limită din licoarea Absurdului,
toți borfaşii care ne plătesc în monedele Iluziilor Vieții,
avându-l în capul mesei pe Destin alături de Creație şi Minciuna care se dă Adevăr.

E frig, dar crâşmaşul Legilor pare că nu simte,
fiindcă s-a acoperit cu blana groasă şi călduroasă a Moralei,
gata oricând să se jure că ea nu a înşelat pe nimeni niciodată,
până când din întâmplare,
intră cele două prostituate ale casei,
Politica şi Religia,
alături de bătrânul Război.

56. Zorii Luminii Divine

Oaze de Timp înghesuite în spațiul lacustru al unei Lacrimi,
se ivesc din deşertul nemărginit al Amintirii.

Cioburi de remuşcări taie carnea paşilor pierduți printre mormintele Clipelor.

Dune din nisipul fărădelegilor Iluziei Vieții sunt spulberate peste trupul ars al Fericirii, acoperindu-i virtuțile cu Uitare.

Scorpionii sângerii ai apusului vor să-şi înfigă acele veninoase până şi în stelele nopții din inimile însingurate care încă mai aşteaptă Zorii Luminii Divine.

57. Fluviul Secat al Creației

Valuri de sudoare îneacă muncile viselor ce se vor sfârşi în pălmile bătătorie ale Zilei.

Şantiere de Promisiuni sunt gata să-şi deschidă larg porțile Iluziilor Vieții.

Avortoni de Clipe se plimbă pe spatele gârbovit al Orizontului, vrând să-l determine să părăsească pentru totdeauna privirile Dorinței.

Cafeaua măcinată a întrebărilor fierbe în oala cu răspunsuri sparte de cioburile deznădejdii.

Fluviul secat al Creației şi-a schimbat cursul valutar, îndreptându-se spre cimitirele bancare ale Absurdului.

58. E coadă mare la cimitir

Coroane de sentimente, funerare, veştejite,
stau aruncate în brațele ochilor de ocean,
în care-mi înotam Libertatea,
de A Fi cer de vise şi împliniri,
unit cu țărâna Zilelor de Lumină Divină.

Greierii Împlinirii cântă aria Toamnei.

E coadă mare la Cimitirul Viitorului,
s-ar zvoni că se dau locuri de veci,
pentru eternitățile Clipelor din noi,
dar Dumnezeu ne priveşte,
zâmbind ironic şi răutăcios,
de la tejgheaua Iluziei Vieții,
spunându-ne că nici vorbă de aşa ceva.

59. Consumerismul Iluziei Vieții

În Religie a fi fericit înseamnă,
a te supune necondiționat,
iar în Morală,
condiționat,
de cărămizile depuse la soclul,
Catedralelor Bancare ale Interesului.

Fumuri de Cuvinte risipite în zările clişeelor Lăcomiei,
amintesc de Sensurile Sacre,
care le-ar fi putut crea trupurile lor de Înțelesuri,
acum cenuşă a Deşertăciunii,
spulberată de vânturile Deznădejdii.

Ramuri de măslin rupte la tălpile Creației,
ne învață arta războiului cu Străinul din fiecare om,
care ar fi trebuit să nască,
adevăratul Umanism,
nu Consumerismul Iluziei Vieții.

60. CUNUNIA ORELOR CU TIMPUL

Agrafe de foc,
prinse-n părul aranjat de cununie al Orelor,
cu neprietenosul şi arțăgosul Timp cernit,
dator întreaga lui viață,
Morții,
pentru curajul pe care l-a avut,
când şi-a dorit să-şi cumpere Eternitatea,
care l-a ruinat,
lăsându-l să curgă la nesfârşit,
ca lacrimă,
pe obrazul Deşertăciunii propriilor Zori,
în care credea că nu se vor sfârşi niciodată,
ajungând azi să moară etern,
zi de zi,
ceas de ceas,
clepsidră pe clepsidră,
dangăt cu dangăt,
în orologiile grele şi stricate,
ale Iluziei Vieții.

61. Daltele de oțel ale Clipelor

Roțile de granit ale Zilei,
se prăvălesc greoi spre Apusul Amintirii,
spălate de apele de plumb ale Iluziei Vieții,
pe drumul fără de întoarcere al Morții.

Daltele de oțel ale Clipelor,
vor să le sculpteze trăirile,
dar focul sacru al scânteilor pline de Pasiuni,
le aprinde rotirea,
incendii ce par zadarnice,
primenesc jarul Viitorului,
pe care se va sfârşi mereu Trecutul,
hrănind cu cenuşa sa,
Nemurirea.

62. Străinul din Om

Sprâncenele întrebărilor stau încruntate,
privind în depărtare norii reci şi gri ai Adevărului,
ce vor să le ude rădăcinile,
cu sudoarea Evenimentului Primordial,
spre a renaşte,
zeități de vise în palatul înghețat al Cunoaşterii.

Sănii de griji trase de caii somnului,
trec agale peste lacul încremenit al Întâmplărilor,
pregătite de a personifica Existența,
la sânul Străinului din Om.

Aripile gândirii par deschise,
oricăror porți ale Mântuirii,
de Păcatele donate drept moştenire,
de Dumnezeu, Creației,
prea săracă să nu le accepte,
spre binele şi răul Omenirii,
având nevoie de toate cele care sunt şi vor mai fi,
crime, jafuri, războaie şi alte fărădelegi,
alături de iubiri, puritate sinceritate şi frumusețe,
dar mai ales de Pacea cu Înstrăinarea de Noi
Înşine.

63. Stafii Bogate

Averi de zaruri aruncate haotic în mocirla
Viitorului.

Bănci pe care se odihnesc oasele albite ale avarilor
miliardari de Clipe,
morți mai demult decât Vremea tuturor
Vremurilor,
pe lespezile lor funerare există doar un nume,
scrijelit de conturile grase ale Absurdului,
în amintirea derizorie a unei posterități,
pentru care valoarea înseamnă,
Moştenirea Iluziei Vieții.

Stafii bogate în Cimitire de Zile,
şi guri hulpave de Realități triste,
cu măselele Sentimentelor stricate,
strigă haotic în Ospiciul Libertăților de Sine,
Dreptate pentru toți bogații de Zădărnicii
şi legi stricte pentru săracii în Minciuni.

Ne amărăsc şi acum,
traiul de dincolo de Lume,
dictând legi şi principii după moralitatea lor imorală,
care proslăveşte jaful de suflete pierdute,
la ruleta Destinului,
unei Societăți de Consum angoasată,
căzută în deriva propriei sale Creații,
Aberația.

64. Nemurire Spartă

Dincolo de Viața de Apoi,
va mai fi Infernul actual,
plin de Dorințe şi Angoase,
rupt de Ploile Realității,
ce ne spală Moartea?

Caii Societății vor mai trage după ei,
trăsura Viciilor putrezită de atâtea Speranțe?

Întro seară de iarnă sentimentală,
vom mai avea focul Iubirii,
care să ne încălzească Misterul Facerii?

Cimitirele de Vise mai cred în Viață?

Oase singuratice de Adevăruri,
se ascund în mormintele de Ceață,
ale Destinului,
care şi-au spart ceasul Existenței,
de capul Iluziei Vieții,
atunci când şi-au dorit Nemurirea.

65. Paşii Nemuririi

Mai putem să credem în cioburile de Speranță,
ale paşilor Nemuririi?

Rupți de asfaltul de plumb greu ai gândurilor,
unei Inimi,
 ce tresaltă la numele Adevărului,
unor Iluzii ale Vieții ochilor răsăriți,
 din Roua Amintirilor,
 Adolescenței?

Sânge supt din mărturiile Izvoarelor de Mătănii,
care nu-şi mai găsesc Idolul,
rupt din ziarele Vremurilor,
scoase de ploile Lacrimilor abătute,
pe obrazul Nimănui.

Doar paşii putreziți ai Sentimentelor,
ne mai calcă Speranțele,
de a fi liberi de noi înşine,
într-o lume a Nimănui.

66. Foame de noi înşine

Frunze de lacrimi veştejite în ochii Toamnei din inimi,
duse de vânturile Existenţei spre covoarele ruginite ale Amintirilor,
călcate de paşii însinguraţi ai Dumnezeului unor Pasiuni,
ce nu-şi găsesc locul la adresa dată de către Destin,
Întâlnirii.

Ploi reci de sfârşit de lume spală necontenit Apocalipsa Întrebărilor,
care se scurg în şuvoaie de Nelinişti,
prin ridurile Uitării de pe fruntea Regăsirii.

Vraci de vise cu ierburi putrezite de dor,
stau la ferestrele Zilelor în aşteptarea noilor boli ale Creaţiei,
sperând la câţiva arginţi de realizări în plus,
pe masa goală şi incendiată de remuşcări,
a Foamei de noi înşine.

67. Conştiință de Sine

Pereții amenințători,
ai Catedralelor de Regăsiri,
par a se surpa,
peste toate Întrebările acestei lumi,
de Temeri crucificate,
pe lemnul ud şi putred al Dreptății,
ce a intrat în şomaj,
încă de la Facerea Lumii,
dată afară de Adevărul Absolut,
ce nu accepta nici o concesie făcută Vieții,
care s-a vândut Morții pe mai nimic.

Doar ploile reci de Apus mai bântuie Cunoaşterea,
înglodată şi ea în datorii Existenței,
care şi-a construit un adevărat palat al torturilor,
pentru sufletele ce aspiră la adevărata Conştiință
de Sine,
ce nu-şi va alunga niciodată propria Înstrăinare,
față de Destin.

68. Pe Lumină

Ochii de Apă ai Vieții,
se rotesc în vârtejuri vrăjite de Lumina Divină,
curgând spre un nou Destin.

Vreascuri din Focul Sacru al Iubirii,
aprind în suflete Nemurirea,
luminând Sensul Existenței.

Vântul cald al Dorinței aduce o boare de Adevăr,
sperat de atât de multă Vreme,
de inimile paşilor ce-au frământat țărâna acestei Lumi,
până au reuşit să coacă pâinea viselor la brutăria stelelor,
fiecăruia dintre noi.

69. La Pescuit

Aripi din stânci pierdute de Dor,
plutesc peste imensitatea de cer senin a Clipei.

Nici un nor de deznădejdi,
pare a nu se arăta pe fruntea Orizontului,
dintre Amintiri şi Depărtări,
doar căile ferate ruginite de remuşcări,
care şi-au pierdut trenurile Regăsirii,
par a aduce ploaia Regretelor,
cu stropii reci de gânduri,
ce vor inunda Privirea Pasiunilor,
până când o vor îneca-o,
îngenuncheată,
în lacul secat al Morții,
străjuit de țărmurile salvatoare ale Iluziei Vieții,
pe care pescuieşte Destinul,
în apele tulburi ale Timpului,
Deşertăciunea.

70. ADEVĂRUL UMILIT

Adrese de respirații,
fără nume de străzi ale Trăirilor,
se înşiră pe aleile pietruite cu Clipe reci şi tăioase,
de către Soartă,
care sfâşie carnea paşilor din Priviri.

Aerul putred ridică în slăvi Minciuna.

Adevărul înghețat şi umilit caută o flacără de inimă,
dar Ceața rece îi stinge orice dorință,
şi-l duce în cele din urmă la Moarte,
dar Nimeni nu găseşte pentru acesta,
nici măcar un Cimitir al propriilor gânduri.

Patimi de ceară străjuiesc flăcările invidiei,
în lumânările Speranțelor,
ce ar fi trebuit să slujească Credinței.

71. Gunoaie

Resturi de vorbe goale,
sunt ciugulite,
de ciocurile cu felinare roşii,
ale bordelurilor de Cuvinte,
ce nu mai au nimic de spus,
de atât de multă vreme,
în afară de ochii dulci,
ai unui Instinct înbătrânit şi trecut,
al Valorii care şi-a pierdut dinții,
în carnea putredă a Desfrâului.

Gunoaie de Clipe aşteaptă cuminți,
să fie ridicate de Iluzia Vieții,
spre a fi recondiționate,
în vreun Destin sinucigaş al Adevărului.

72. Suntem un semn de întrebare

Dacă Dumnezeu ar avea un Dumnezeu al Lui ce i-ar spune acesta despre Creație?

L-ar felicita sau l-ar certa?

De aceea Dumnezeu nu poate avea un superior fiindcă nu poate să rişte?

Riscul este doar pentru oameni şi Iluzia Vieții lor,
ce pare a fi mereu jucată,
la Loteria Pierzaniei din crâşma Clipelor?

Suntem un etern semn de întrebare din cartea unde Dumnezeu este mereu semn de carte?

I-ar fi frică să fie în locul nostru?

De noi înşine sau de El insuşi?

73. Aripi de pasiuni

Toate florile Zilelor din lume,
par a sta în glastra ochilor Focului Sacru,
în care te-am întâlnit,
zenit al primăverii ce curgi,
în sângele Adevărului Absolut,
spre a te revărsa în predestinarea,
eternității Clipei.

Aripi de pasiuni zboară peste pălmile Speranțelor,
ce-nvârt lutul rece şi fără suflet,
pe roata olarului clipelor mele,
dându-i suflet şi formă,
din țărână, din mocirlă,
la fel ca şi Dumnezeu,
dar fără să-mi ceri în schimb,
banii viselor pentru a clădi,
catedralele lăcomiei şi absurdului.

74. Tapiseria Destinelor

Zbor de cumpene fără fântâni de Speranțe,
aplauze de Patimi,
din care lipsesc pălmile Împlinirilor,
răsfirate prin părul Zilelor,
pieptănate cu grijă de Nefericire,
după ultima modă a Absurdului,
stau abătute la porțile ferecate ale Iubirii,
ce pare că nu şi-a găsit plăcerea,
de a ieşi prin lume,
dezinvoltă şi câteodată frivolă,
cu răscrucile de drumuri,
pe care înnoadă câteodată,
într-o frumoasă tapiserie a Destinelor.

75. ÎNȚELESURI

Nu mă pot regăsi în Moarte fiindcă pe paşii fără nume a Existenței scrie Iluzia Vieții.

Doar ceasurile stricate ale viselor mai pot să-şi înmormânteze cum se cuvine Destinul.

Copacii Adevărului îşi scot rădăcinile naşterilor de Religii în afara propriilor catedrale de mistificări.

Doar autostrăzile de Cuvinte,
mai poartă mândre farurile Înțelesurilor,
ce încă nu şi-au găsit un Cimitir al propriilor Creații,
din mine sau tine,
în Dumnezeu.

76. Depărtare de mine

Vreascuri de Cuvinte,
aprinse pe rugul Uitării,
vor să mă înece în vârtejurile Apei Vieții,
ce izvorăşte din paşii tăi tăcuți din mine,
ce-mi calcă sufletul,
cu greutatea lor de plumb,
ce pare topit,
de sentimentele pe care ți le port,
pe spatele gârbovit al Clipelor,
ce nu m-au recunoscut niciodată ca fiind,
Dumnezeul care ți-a dat viața,
viselor tale.

Atunci am decis,
să rămân mereu fără partea de trup,
care eram eu în paşii inimii tale,
iubire şi frumusețe,
pe care nu te voi vedea vreodată,
fiindcă m-aş fi redescoperit,
eu prin tine,
cel Adevărat,
supus Păcatului de a Exista,
alături de porii gândurilor,
unui Sărut,

pe care nu l-ai fi înțeles niciodată,
înotând în lacrimile Trecutului,
obrajilor de griji ai respirației Existenței,
date de Dumnezeul Speranței,
numai pentru Tine,
Înger de Lumină Divină.

Să nu plângi niciodată,
înaintea lacătelor Soartei,
lacomă de Fericirea ta,
unde voi fi mereu dincolo de Lume,
alături de tine,
ca să te veghez mereu,
Înger de Dor cu aripi grele,
de Depăratrea de mine.

77. A nu descoperi

N-aş putea să mor în ochii râului Destinului,
de corabie fără pânzele Adevărului Absolut,
scufundată în adâncurile Iluziei Vieții,
care să-mi bată,
 în inimile de catarge ale viselor,
vântul Libertății,
în care să-mi spăl,
 Păcatul Originar al Întâlnirii cu Iubirea,
toate Cuvintele grele,
 spuse râului din ochii tăi,
învolburați de sentimente,
ai Clipei care ne-ar fi făcut fericiți,
incendiindu-ne căpițele de fân ale sentimentelor,
până când să înțelegem că trebuie să ardem,
fiecare moment al săruturilor,
pentru a nu fi descoperite vreodată,
de noi înşine.

Tiparită la
Editură & Tipografie
PACO S.R.L.®